

DE VAKANTIE VAN RACHEL

Van dezelfde auteur:

De belofte
Sushi voor beginners
Zoals ze is
Betragt!
Kom terug bij mij
Die charmante man
Sterrenregen
Watermeloen
Ben je gek

Marian Keyes

DE VAKANTIE
VAN RACHEL

the house of books

Voor Tony

Oorspronkelijke titel

Rachel's Holiday

Uitgave

Penguin Books, Londen

Copyright © 1997 by Marian Keyes

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2006, 2013 by the House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Ian Philpott

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3721 1

ISBN 978 90 443 3722 8 (e-book)

D/2013/8899/17

NUR 302

DANKBETUIGING

Er zijn een paar mensen aan wie ik verdomd veel dank verschuldigd ben.

Om te beginnen mijn eindredacteuren Kate Cruise O'Brien en Louise Moore voor het enthousiasme, de steun, het inzicht, het geduld, de vriendschap en het geloof dat ze in me hadden toen ik bezig was met dit boek. Hetzelfde geldt voor de medewerkers van Poolbeg, Michael Joseph en Penguin, die zo hard en zo enthousiast voor me hebben gewerkt.

Verder bedank ik Jenny Boland, Rita-Anne Keyes en Louise Voss, die het boek meelazen terwijl ik het schreef en me niet alleen van advies dienden maar me ook – nog veel belangrijker – de nodige schouderklopjes gaven. Het was vaak een moeizame klus en iedere keer dat ik overstelpt werd door zelfmedelijden of wanhoop (ongeveer zevenentachtig procent van de tijd) fungeerde hun steun als een reddingsboei.

Mijn dank gaat ook uit naar Belinda Flaherty die voor het derde jaar achter elkaar als proefkonijn fungeerde en het voltooid manuscript heeft gelezen. Bedankt voor het commentaar en je enthousiasme.

Dan moet ik ook al die dappere mannen en vrouwen bedanken die uit het oogpunt van research vrijwillig cocaïne hebben gebruikt om mij te vertellen wat hun ervaringen waren. Ik zal hun opofferingen nooit vergeten.

Jonathan Lloyd en Eileen Prendergast worden bedankt voor hun inspanningen met betrekking tot mijn contracten en dergelijke. Dat stel ik bijzonder op prijs omdat ik in juridisch opzicht geen hoogvliager ben. Een musje, meer niet.

En ik bedank al die andere 'Rachels' die hun verhaal aan mij kwijt wilden.

Dr Geoff Hinchley wordt bedankt voor zijn medische adviezen.

En ten slotte gaat mijn dank uit naar Tony, mijn man, mijn beste vriend, mijn klankbord, psychiater, lexicon en stootkussen. God zegene hem... Is er iets ergers dan getrouwd te zijn met een neurotische schrijfster? Zonder hem had ik dit boek niet kunnen schrijven. Hij heeft me gedurende het hele proces pluimpjes gegeven, getroost, van advies gediend, gevleid – hij kan trouwens ontzettend goed vleien – me te eten en te drinken gegeven, van chocolaatjes voorzien en ijsjes gebracht. Op dagen dat ik het helemaal niet meer zag zitten moest hij me zelfs bijna wassen en aankleden.

Dit boek is voor hem.

Natuurlijk is het best mogelijk dat hij het helemaal niet meer wil hebben na alles wat hij ervoor heeft moeten doen, maar hij krijgt het toch.

1

Ze zeiden dat ik aan drugs verslaafd was. Maar daar wilde ik niets van weten. Ik was een door nonnen opgevoed meisje uit de middenklasse en mijn drugsgebruik was uitsluitend recreatief. Bovendien waren mensen die verslaafd waren toch veel dunner dan ik? En wat niemand scheen te begrijpen was dat mijn drugsgebruik in niets verschilde van de borrels die zij vrijdags na het werk achteroversloegen. Zij namen een paar wodka-tonics om stoom af te blazen en ik nam een paar lijntjes cocaïne. Zoals ik tegen mijn vader, mijn zus, de man van mijn zus en uiteindelijk de therapeuten van De Abdij zei: ‘Als cocaïne in flessen werd verkocht, zouden jullie je er dan ook zo druk over maken? Ik durf te wedden van niet!’

Ik was beledigd omdat ze zeiden dat ik verslaafd was, terwijl ik niets gemeen had met dat soort figuren. Afgezien van de littekens op hun armen en hun smerige haren leken ze het constant koud te hebben en stonden altijd in elkaar gedoken met de armen over elkaar, ze droegen plastic sportschoenen, hingen rond in de buurt van flatgebouwen en waren, zoals ik al zei, gewoon máger.

Ik was niet mager.

Dat wil niet zeggen dat ik daar mijn best niet voor had gedaan. Ik bracht genoeg tijd door in de fitness. Maar erfelijke factoren gaven uiteindelijk de doorslag. Als mijn vader met een tenger vrouwtje was getrouwd, was mijn leven misschien heel anders gelopen. In ieder geval zou ik dan heel andere dijen hebben gehad.

In plaats daarvan werd ik altijd omschreven als ‘een flinke meid’, hoewel er meestal meteen aan toegevoegd werd: ‘Daarmee bedoel ik niet dat ze dik is.’

Met als onmiddellijke conclusie dat ik er tenminste nog iets aan had kunnen doen als ik dik was geweest.

‘Nee,’ werd er dan gezegd, ‘ze is echt een flinke, lange meid. Sterk, als je snapt wat ik bedoel.’

Er werd vaak gezegd dat ik zo sterk was. En dat begon me knap de keel uit te hangen.

Mijn vriend, Luke, vond me af en toe magnifiek. (Voornamelijk met tegenlicht en als hij een paar pilsjes op had.) Dat was tenminste wat ik te horen kreeg. En als hij dan naar zijn vrienden ging, zei hij waarschijnlijk: 'Je hoort mij niet zeggen dat ze d'k is, maar...'

Dat hele gedoe over die zogenaamde drugsverslaving begon op een ochtend in februari toen ik nog in New York woonde.

Het was niet de eerste keer dat ik het gevoel had dat ik op de korrel werd genomen door een kosmisch *Candid Camera*-programma. Mijn leven liep niet bepaald op rolletjes en ik was al lang geleden tot de slotsom gekomen dat de god die een oogje op mij moest houden geen beminnelijke oude vent was met lang haar en een baard. Hij had meer weg van een hemelse tv-komiek en mijn leven was het praktijkvoorbeeld waarmee hij de andere goden amuseerde.

De gebeurtenissen die ertoe zouden leiden dat ik een verslaafde werd genoemd vormden al net zo'n hemelse klucht als de rest van mijn leven. Op een avond had ik net iets te veel van mijn opwekkende middeltje gebruikt en ik kon niet slapen. (Dat was niet de bedoeling geweest, maar ik had de kwaliteit van de cocaïne gewoon onderschat.) Ik wist dat ik de volgende ochtend weer zou moeten werken, dus nam ik een paar slaappillen. Toen die na ongeveer tien minuten nog niet werkten, slikte ik er nog een paar. Maar mijn hoofd liep nog steeds om en ik werd zo wanhopig bij de gedachte dat ik mijn slaap nodig had omdat ik op mijn werk echt op mijn tellen zou moeten passen dat ik opnieuw een paar pillen nam.

Uiteindelijk viel ik in slaap. Een lekkere, diepe slaap. Zo lekker en diep dat ik de volgende ochtend niet eens wakker werd van mijn wekker.

Brigit, mijn huisgenoot, klopte op mijn deur, liep mijn kamer binnen om me wakker te schreeuwen, schudde me door elkaar en werd zo wanhopig dat ze me uiteindelijk zelfs sloeg. En toen viel haar oog toevallig op een stukje papier waarop ik iets had geschreven vlak voordat ik in slaap viel. Gewoon de zoetsappige, gemakzuchtige dichterlijke onzin die ik wel vaker schreef als ik onder invloed was. Dingen die op dat moment heel diepzinnig leken, maar die me

deden blozen als ik ze een dag later onder ogen kreeg. De stukken die ik kón lezen, tenminste.

Het gedicht ging ongeveer zo: ‘Mompel, mompel, leven...’ iets onleesbaars, ‘schaal met kersen, mompel, en ik krijg alleen de pitten...’ En dan – ik kon me nog vaag herinneren dat ik dat had opgeschreven omdat ik het een mooie titel vond voor een gedicht over een winkeldievegge die plotseling berouw had gekregen – ‘Het wordt me te veel’.

Maar Brigit, die de laatste tijd toch al vreemd en zenuwachtig was geweest, onderkende het niet als de huiveringwekkende onzin die het duidelijk was. Na een blik op het lege doosje van de slaappillen dat op mijn kussen lag, kwam ze tot de conclusie dat het een zelfmoordbriefje was. En voordat ik het wist – letterlijk, want ik sliep nog steeds of ik was bewusteloos, afhankelijk van wie je wilt geloven – had ze een ambulance gebeld en was ik in het ziekenhuis waar mijn maag werd leeggepompt. Dat was al vervelend genoeg, maar het zou nog veel erger worden. Brigit belde mijn ouders in Dublin om hen te vertellen dat ik een ernstig drugsprobleem had en dat ik net had geprobeerd om zelfmoord te plegen. En voordat ik de kans kreeg om uit te leggen dat het alleen maar een stomme vergissing was, hadden mijn ouders al contact opgenomen met mijn stuitend fatsoenlijke oudere zus Margaret. En die stapte meteen in Chicago op het vliegtuig met haar al even stuitende echtgenoot Paul.

Margaret was slechts een jaar ouder dan ik, maar het leken er wel veertig. Ze was vast van plan om me terug te brengen naar Ierland, waar ik dan even door mijn familie kon worden opgevangen voordat ik naar een soort Betty Ford-kliniek ging waar mijn probleem ‘voor eens en altijd’ zou worden opgelost, zoals mijn vader zei toen hij me belde.

Natuurlijk was ik helemaal niet van plan om ergens naartoe te gaan, maar inmiddels was ik behoorlijk bang geworden. En niet alleen vanwege dat geklets over Ierland en die kliniek, maar omdat mijn vader me had gebeld. Hij had mij gebeld. Dat was me in al mijn zevenentwintig jaar nog nooit overkomen. Het was al moeilijk genoeg om hem zover te krijgen dat hij ‘hallo’ zei als hij toevallig de telefoon oppakte. Het enige wat hij ooit over zijn lippen kreeg, was: ‘Wie van jullie is het? O, Rachel? Wacht even, dan roep ik je moeder.’

En als mam er niet was, raakte hij bijna in paniek. ‘Je moeder is er niet,’ zei hij dan met een hoge stem van schrik. Wat zoveel inhield als: ‘Als je maar in godsnaam niet probeert iets tegen mij te zeggen.’

Niet dat hij niet met me kon opschieten, of een kille vader was die zich niets van ons aantrok of zo. Hij was echt een schat van een man. Op mijn zevenentwintigste, toen ik al acht jaar het huis uit was, wilde ik dat wel schoorvoetend toegeven. En ook dat mijn zussen en ik hem in onze tienertijd onterecht hadden beschouwd als ‘de bullebak die altijd de hand op de knip hield’ als wij nieuwe spijkerbroeken wilden hebben. Maar hoewel pa een schatje was, kon je eigenlijk niet met hem praten. Tenzij het over golf ging. Dus het feit dat hij me belde, moest wel betekenen dat ik het echt te bont had gemaakt.

Geschrokken probeerde ik de zaak recht te zetten.

‘Er is niets mis met me,’ zei ik tegen pa. ‘Het was gewoon een ver-gissing.’

Maar daar wilde hij niet aan. ‘Je komt terug naar huis,’ beval hij.

En daar wilde ik niet aan. ‘Pa, doe niet... doe even normaal. Ik kan niet zomaar alles opgeven.’

‘Wat kun je niet opgeven?’ vroeg hij.

‘Mijn baan, bijvoorbeeld,’ zei ik. ‘Ik kan niet zomaar mijn werk in de steek laten.’

‘Ik heb al met de mensen op je werk gesproken en zij zijn het met me eens dat je terug moet naar huis.’

Plotseling was het net alsof ik op het randje van een afgrond stond.

‘Wát heb je gedaan?’ Ik was zo geschrokken dat ik nauwelijks kon praten. Wat hadden ze pa over me verteld?

‘Ik heb met de mensen op je werk gesproken,’ zei pa op diezelfde vlakke toon.

‘O wat ben je toch een stomme kluns.’ Ik slikte. ‘Met wie?’

‘Een vent die Eric heette,’ zei pa. ‘Hij zei dat hij je baas was.’

‘O god,’ zei ik.

Ik was een vrouw van zevenentwintig, dus ik hoefde me er niets van aan te trekken dat mijn vader te horen kreeg dat ik wel eens te laat kwam. Maar het raakte me wel. Ik had hetzelfde gevoel als twintig jaar geleden, toen hij samen met mam op school moest komen om uit te leggen waarom ik mijn huiswerk nooit af had.

‘Dit is echt afschuwelijk,’ zei ik. ‘Waarom moest je mijn werk op-

bellen? Ik schaam me dood! Wat zullen ze wel denken? Nu krijg ik vast mijn ontslag.'

'Rachel, voor zover ik heb begrepen waren ze dat toch al van plan,' zei mijn vader vanaf de andere kant van de Atlantische Oceaan.

O nee. Eric had kennelijk een boekje opengedaan over al mijn tekortkomingen.

'Ik geloof er niets van,' protesteerde ik. 'Dat zeg je alleen maar om mij zover te krijgen dat ik naar huis kom. Op mijn werk was niets aan de hand tot jij hen belde. Nu zal ik Eric moeten vertellen dat jij stapelgek bent en dat hij geen woord moet geloven van wat je allemaal hebt gezegd.'

'Rachel,' zei pa met een diepe zucht, 'ik heb nauwelijks een woord met die Eric gewisseld. Hij was voortdurend aan het woord en hij leek dolblij te zijn dat hij je kwijt was.'

'Kwijt was?' herhaalde ik versuft. 'Bedoel je dat ik al ontslagen ben? Dat ik geen baan meer heb?'

'Precies.' Pa klonk heel zakelijk.

'Geweldig, hoor,' zei ik half huilend. 'Bedankt dat je een puinhoop van mijn leven hebt gemaakt.'

Het bleef even stil terwijl ik probeerde te wennen aan het idee dat ik alweer werkloos was.

'En hoe zit het dan met mijn flat?' wilde ik weten. 'Aangezien je toch zo goed bent om alles voor mij te verpesten?'

'Dat regelt Margaret wel met Brigit,' zei pa.

'Hoezo dat regelt ze wel?' Ik had verwacht dat pa met zijn mond vol tanden zou staan als ik over mijn flat begon, dus het was een hele schok dat hij daar ook al aan gedacht had. Ze deden net alsof er écht iets mis was met me.

'Ze betaalt Brigit gewoon een paar maanden huur door, zodat ze de tijd heeft om iemand anders te zoeken.'

'Iemand anders?' gilde ik. 'Maar dit is mijn huis!'

'Ik had anders begrepen dat het tussen jou en Brigit niet meer zo botert.' Pa klonk een beetje onzeker, maar hij had wel gelijk. En het was helemaal mis sinds dat telefoontje waardoor ik mijn hele familie op mijn dak had gekregen. Ik was woest op haar en om de een of andere reden scheen ze ook woest op mij te zijn. Maar Brigit was

mijn beste vriendin en we hadden altijd samengewoond. Het was gewoon ondenkbaar dat er iemand anders bij haar zou intrekken.

‘Je hebt wel veel begrepen, hè,’ zei ik zuur. ‘Om niet te zeggen verdomd veel.’

Ik stribbelde niet zo tegen als ik normaal zou hebben gedaan. Maar dat uitstapje naar het ziekenhuis had me meer gekost dan mijn maaginhoud. Ik voelde me bibberig en ik had geen zin om met pa te bakkeleien en dat was helemaal niets voor mij. Kibbelen met mijn vader ging me net zo natuurlijk af als weigeren om met besnorde kerels naar bed te gaan.

‘Dus niets houdt je tegen om naar huis te komen en die problemen op te lossen,’ zei pa.

‘Maar ik heb een vriend,’ protesteerde ik.

‘Je kunt straks wel weer een andere vriend nemen,’ zei hij.

Hij had gemakkelijk praten.

‘Geef me nu maar weer aan Margaret, dan zie ik je morgen,’ zei pa.

‘Je kan de pot op,’ mopperde ik.

En dat was dat kennelijk. Gelukkig had ik nog een paar valium-pillen, anders zou ik écht overstuur zijn geraakt.

Nadat Margaret met pa had gesproken besloot ik om een eind te maken aan al die nonsens. Het was hoog tijd dat ik zelf de teugels weer in handen nam, want ik vond dit helemaal niet leuk meer. Het was niet alleen vervelend, maar ook onnodig.

‘Margaret,’ zei ik vastbesloten, ‘er is niets met me aan de hand. Het spijt me dat je voor niets hiernaartoe bent gekomen, maar ga nu maar weer terug en neem die man van je mee. Het was gewoon een vergissing.’

‘Volgens mij niet,’ zei ze. ‘Brigit zegt...’

‘Het kan me niet schelen wat Brigit zegt,’ viel ik haar in de rede. ‘In feite maak ik me juist zorgen over Brigit, want ze doet de laatste tijd wel erg vreemd. Vroeger kon je altijd lol met haar hebben.’

Margaret keek me weifelend aan. ‘Maar je schijnt wel een heleboel drugs te gebruiken.’

‘Jij kunt het wel veel vinden,’ zei ik vriendelijk, ‘maar jij bent een slijmjurk, dus een beetje is al veel voor jou.’

Margaret was echt een slijmjurk. Ik had vier zussen, twee ouder

en twee jonger dan ik en Margaret was de enige die zich altijd keurig gedroeg. Als mijn moeder ons allemaal bij elkaar had, zei ze vaak treurig: ‘Nou ja, één op de vijf is niet slecht.’

‘Ik ben geen slijmjurk,’ klaagde ze. ‘Ik ben gewoon normaal.’

‘Ja, Rachel.’ Paul vond het nodig om voor Margaret op te komen. ‘Ze is helemaal geen slijmjurk. Omdat zij toevallig geen junk is die geen baan kan houden en ook niet door haar man in de steek is gelaten, zoals bepaalde andere mensen...’

Ik pakte hem meteen op de zwakke plek in dat verhaal.

‘Mijn man heeft me helemaal niet in de steek gelaten.’

‘Omdat je geen man hebt,’ zei Paul. Hij had het kennelijk over mijn oudste zus, Claire, die op dezelfde dag dat ze hun eerste kind kreeg door haar man aan de kant was gezet.

‘Maar ik heb wel een baan,’ wreef ik hem onder de neus.

‘Niet meer,’ zei hij met een gemene grijns.

Ik haatte hem. En hij haatte mij. Dat trok ik me niet persoonlijk aan, want hij had de pest aan mijn hele familie en hij kon niet beslissen wie van Margarets zussen hij het meest haatte. En terecht, want het was een positie waar we allemaal om het hardst naar solliciteerden. Allereerst Claire, eenendertig, die in de steek gelaten echtgenote. Dan ik, zeventwintig en zogenaamd een junk. Vervolgens Anna van vierentwintig, die nog nooit een fatsoenlijke baan had gehad en af en toe hasj verkocht om de eindjes aan elkaar te knopen. En ten slotte was er Helen, twintig jaar en bij haar zou ik niet weten waar ik moest beginnen.

We haatten Paul allemaal even vurig als hij ons.

‘Bel pa maar weer terug,’ zei ik tegen Margaret. ‘Want ik ga toch nergens heen.’

‘Dat klopt als een bus,’ beaamde Paul vals.

2

De stewardess probeerde zich langs Paul en mij te wringen. ‘Willen jullie alstublieft gaan zitten? Jullie versperren de doorgang.’

Maar Paul en ik bleven staan. Margaret was al als een braaf meisje op de plek bij het raam gaan zitten.

‘Is er iets mis?’ De stewardess vergeleek de nummers van de stoelen met onze boardingpassen. ‘Dit zijn de goede plaatsen.’

Dat was ook zo, maar ik werd misselijk bij het idee dat ik de hele vlucht naast hem zou moeten zitten. Dan zou ik mijn linkerzijde zeven uur lang geen moment kunnen ontspannen.

‘Sorry,’ zei ik, ‘maar ik ga niet naast hem zitten.’

‘En ik niet naast haar,’ zei hij.

‘En hoe zit het met jou?’ vroeg de stewardess aan Margaret. ‘Heb jij er bezwaar tegen om naast een van dit stel te zitten?’

‘Nee.’

‘Fijn,’ zei de stewardess geduldig en regelde dat ik bij het raampje kwam te zitten en Paul aan het gangpad, met Margaret tussen ons in.

Toen we allemaal gehoorzaam waren gaan zitten, draaide een man die voor ons zat zich om en keek ons peinzend aan.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei hij, ‘maar hoe oud zijn jullie eigenlijk?’

Ja, ik had ermee ingestemd om terug te gaan naar Ierland, ook al was ik dat helemaal niet van plan geweest. Maar er waren een paar dingen gebeurd waardoor ik van gedachten veranderde. Om te beginnen kwam de lange, donkere en sexy Luke me opzoeken. En ik was dolblij hem te zien.

‘Moet je niet werken?’ vroeg ik voordat ik hem trots voorstelde aan Margaret en Paul. Hij schudde hen beleefd de hand, maar zijn gezicht stond strak en gespannen. Om hem aan het lachen te krijgen begon ik over mijn escapade naar het ziekenhuis, maar dat scheen hij geen leuk verhaal te vinden. Hij pakte me bij mijn arm en mompelde: ‘Ik wil je even onder vier ogen spreken.’

Verbaasd liet ik Margaret en Paul achter in de zitkamer en nam Luke mee naar mijn slaapkamer. Hij zag er zo grimmig uit dat ik niet verwachtte dat hij me zou bespringen om me vakkundig uit mijn kleren te pellen, zoals hij meestal deed. Maar ik was totaal niet voorbereid op wat er wél gebeurde. Hij deelde mee dat hij mijn bezoek aan het ziekenhuis helemaal niet om te lachen vond. Hij klonk zelfs alsof hij ervan walgde.

‘Waar is je gevoel voor humor gebleven?’ vroeg ik verbaasd. ‘Je bent al net zo erg als Brigit.’

‘Daar kan ik maar beter geen antwoord op geven,’ siste hij. En tot mijn grote afschuw kreeg ik vervolgens te horen dat hij het uitmaakte. Ik werd koud van schrik. Zette hij mij aan de kant?

‘Maar waarom dan?’ vroeg ik. ‘Heb je iemand anders ontmoet?’

‘Doe niet zo stom!’ snauwde hij.

‘Waarom dan?’ vroeg ik.

‘Omdat jij niet bent zoals ik dacht dat je was,’ zei hij, alsof ik daar iets mee opschoot. Vervolgens begon hij me voor alles en nog wat uit te maken en net te doen alsof het mijn schuld was.

‘O nee.’ Ik was niet van plan om dat te pikken. ‘Je mag het best uitmaken als je dat absoluut nodig vindt, maar probeer niet de schuld op mij af te schuiven.’

‘God,’ zei hij boos, ‘er valt echt niet met je te praten.’

Hij stond op en liep naar de gang, waar hij nog even bleef staan om me opnieuw de mantel uit te vegen voordat hij de deur met een klap achter zich dichttrok. Ik was er helemaal kapot van. Het was niet de eerste keer dat een vent me om onduidelijke redenen aan de kant had gezet, maar van Luke Costello had ik dat helemaal niet verwacht. We hadden al zes maanden verkering. Ik begon zelfs het idee te krijgen dat we een goede relatie hadden.

Het kostte me de grootste moeite om mijn schrik en verdriet voor Margaret en Paul te verbergen. Maar net toen ik misselijk begon te worden van ellende zei Margaret: ‘Rachel, je móét naar huis. Pa heeft al een voorschot betaald aan De Abdij.’ En ik had ineens het gevoel dat iemand me een reddingslijn had toegeworpen.

De Abdij! Honderden popsterren hadden zich voor een verplicht verblijf van een paar maanden laten opnemen in het verbouwde klooster in Wicklow. En voordat je zelfs maar kon zeggen ‘een spa rood, alstublieft’, sloegen ze geen hotelkamers meer kort en klein, reden niet meer met auto en al het zwembad in, brachten een nieuw album uit en doken op in vrijwel elke talkshow waar ze rustig en op hun gemak met keurig geknipte en gekamde haren zaten te babbelen, terwijl recensenten schreven dat hun werk een nieuwe kwaliteit en extra dimensies had gekregen.

Ik zou het helemaal niet erg vinden om naar De Abdij te gaan.

Dat was geen schande. Integendeel. En je wist maar nooit wie je daar tegen zou komen.

Nu Luke me de bons had gegeven, moest ik toch weer van voren af aan beginnen. Misschien was het helemaal niet zo'n gek idee om New York een tijdje vaarwel te zeggen. Alleen maar tot ik me weer een beetje beter zou voelen. En het kon geen kwaad, want ik had toch geen vriendje en geen baan meer. Over die baan zat ik niet zo in, want aan werk was altijd wel te komen. Maar nu ik mijn vriend kwijt was... Tja...

‘Waar zit je aan te denken, Rachel?’ vroeg Margaret benauwd.

Natuurlijk kon ik niet zomaar toegeven dat mijn leven zo waar-deloos was, dat ik zonder zelfs maar om te kijken de benen kon nemen. Dus moest ik voor de vorm wel tegensputteren.

‘Hoe zou jij het vinden als ik ineens bij jou binnen kwam lopen en zei: “Vooruit, Mags, zeg Paul, je vrienden, je flat, je baan en je leven maar vaarwel. Je gaat naar een gekkenhuis op een kleine vijf-duizend kilometer hiervandaan, ook al is er niets met je aan de hand.” Zou jij dat soms leuk vinden?’

Margaret barstte bijna in tranen uit. ‘O, Rachel, het spijt me. Maar het is geen gekkenhuis en...’

Ik hield het niet lang vol, omdat ik het vervelend vond om Margaret overstuur te maken. Ze mocht dan raar zijn en sparen en nooit met iemand naar bed zijn geweest voordat ze trouwde, ik hield toch van haar. Dus het duurde niet lang voordat ik door de knieën ging.

Toen ik er eens goed over nadacht, leek een ontwenningsskliniek een goed idee. Een verdomd goed idee.

Ik had in geen tijden vakantie gehad. Een beetje rust zou me goed doen. Op een plek waar ik de wonden kon likken die Luke me had bezorgd. Ik had genoeg over De Abdij gelezen en dat klonk allemaal fantastisch. In gedachten zag ik mezelf al urenlang rondhangen in een handdoek die ik om me heen had gewikkeld. Voor mijn geestesoog verzeen stoombaden, sauna's, massagetafels, behandelingen met zeewier en algen en meer van die dingen. Ik nam me plechtig voor om massa's fruit te eten, niets anders dan groente en fruit. En ik zou liters water drinken, minstens acht glazen per dag. Om mezelf door en schoon te spoelen. Het zou best lekker zijn om

een maand of zo geen alcohol te drinken en geen drugs te gebruiken.

Een hele maand, dacht ik, ineens verstijfd van angst. Maar de kalmerende uitwerking van de valium bracht me al snel tot rust. En trouwens, bij het avondeten zou vast wel wijn geschonken worden. Of misschien mochten mensen als ik, die geen grote problemen hadden, wel af en toe een bezoekje brengen aan de plaatselijke kroeg.

Ik zou in een simpele, omgebouwde monnikscel slapen. Leistenen vloeren, witgekalkte muren, een smal houten bed en in de verte de tonen van een Gregoriaans gezang die door de avondlucht zweefden. En natuurlijk zou er een fitness zijn. Iedereen weet dat lichaamsbeweging het beste geneesmiddel is voor alcoholici en dat soort mensen. Mijn maag zou zo plat als een dubbeltje zijn als ik er weer uitkwam. Tweehonderd keer opzitten per dag. Het zou geweldig zijn om weer wat tijd aan mezelf te kunnen besteden. En als ik dan terugging naar New York zou ik er zo fantastisch uitzien, dat Luke me op zijn knieën zou smeken om hem terug te nemen.

En dan zou er ook wel therapie aan te pas komen. Therapeutische therapie, bedoel ik, niet alleen maar een kuurtje tegen de cellulitis. En daar wilde ik best aan meewerken, alleen zou ik het natuurlijk niet écht doen. Maar het zou heel interessant zijn om te zien hoe de echte drugsverslaafden, die magere figuren met hun capuchons en van dat slappe lange haar, zich als vijfjarige kinderen lieten behandelen. Ik zou er gelouterd uitkomen, als nieuw, herboren. Niemand zou zich meer aan me ergeren. Ik zou weer helemaal van voren af aan kunnen beginnen.

Toen het vliegtuig van JFK was opgestegen leunde ik achterover in mijn stoel en ontdekte tot mijn verbazing dat ik opgelucht was. Ik had het rare gevoel dat ik in veiligheid werd gebracht. Ineens was ik ontzettend blij dat ik New York achter me liet. Ik had het de laatste tijd niet gemakkelijk gehad. Ik was blut en haast iedereen kreeg geld van me. Ik grinnikte even in mezelf, want dat klonk bijna alsof ik echt verslaafd was. Om zoveel geld ging het nou ook weer niet, maar ik had de limiet bereikt van mijn beide creditcards en ik had van al mijn vrienden geld moeten lenen.

Het werk in het hotel waar ik assistent-manager was, begon me steeds moeilijker te vallen. Af en toe had ik gewoon zin om te

schreeuwen als ik door de draaideur naar binnen liep. Eric, mijn baas, was ontzettend humeurig en deed constant moeilijk. Ik was vaak ziek en ik kwam regelmatig te laat, waardoor Eric nog vervelender ging doen. Waarop ik me natuurlijk prompt weer ziek meldde. In feite beperkte mijn gevoelsleven zich tot wanhoop als ik werkte en schuldgevoelens als ik thuisbleef.

Toen Long Island onder de wolken verdween, besepte ik ineens dat ik eigenlijk aan het werk had moeten zijn en ik sloot vol blijdschap mijn ogen. Maar helaas moest ik meteen aan Luke denken. Het verdriet omdat hij me de bons had gegeven had inmiddels plaatsgemaakt voor een gevoel van eenzaamheid. We hadden praktisch samengewoond en ik miste hem zo dat het gewoon pijn deed. Maar ik had niet aan hem en aan alles wat hij had gezegd moeten denken, want daardoor begon ik een beetje door te draaien. Ik voelde ineens een haast onbedwingbare drang opkomen om naar hem toe te gaan, *nu meteen*, om hem te vertellen dat hij zich vreselijk vergiste en hem te smeken me weer terug te nemen. En dat was niet verstandig, aangezien ik in een vliegtuig zat en nog minstens een reis van zeven uur voor de boeg had. Gelukkig was de stewardess net in aantocht met de drank en ik accepteerde mijn wodka met sinaasappelsap even dankbaar als een drenkeling de reddingsboei.

‘Hou op,’ mopperde ik toen Margaret en Paul me ongerust aankeken. ‘Ik ben een beetje overstuur. En sinds wanneer mag ik niet meer drinken?’

‘Als je maar niet overdrijft,’ zei Margaret.

Voor mam was het nieuws dat ik aan drugs verslaafd was een klap in het gezicht. Ze had samen met mijn jongste zus, Helen, naar de tv zitten kijken toen pa haar het nieuws vertelde. Na het telefoontje van Brigit was hij kennelijk zo van slag geweest dat hij naar de zitkamer holde en plompverloren zei: ‘Die dochter van jou is verslaafd aan drugs.’

‘Hè?’ had mam gezegd, terwijl ze geboeid naar Ricki Lake en haar ordinaire, getoupeerde gasten bleef kijken. ‘Dat weet ik toch al? Probeer je me nou in de maling te nemen?’

‘Nee,’ zei pa geïrriteerd, ‘helemaal niet. Ik heb het niet over Anna. Ik heb het over Rachel!’

Mams gezicht vertrok en ze sprong op. Terwijl pa en Helen toekeken – pa zenuwachtig en Helen lachend – liep ze verblind naar de keuken, legde haar hoofd op de keukentafel en barstte in tranen uit.

‘Verslaafd aan drugs,’ snikte ze. ‘Het wordt me allemaal te veel. Anna gaat nog. Anna kan ik aan. Maar niet Rachel. Het is al erg genoeg om er eentje te hebben, maar twee! En als ik nou maar wist wat ze met dat verdomde aluminiumfolie uitspookt! Het lijkt wel alsof Anna het uit het raam gooit, maar als ik haar vraag wat ze ermee doet, komt er geen zinnig woord uit.’

‘Ze gebruikt het om de kleine stukjes hasj te verpakken die ze verkoopt,’ zei Helen behulpzaam.

‘Mary, hou nou eens op over die aluminiumfolie,’ zei pa die probeerde te bedenken wat ze met mij aan moesten. Daarna keek hij met een ruk naar Helen. ‘Wat doet ze?’ vroeg hij ontzet.

Ondertussen was mam kwaad geworden. ‘Hoezo “hou nou eens op”?’ wilde ze weten. ‘Jij hebt mooi praten. Jij bent niet degene die een kalkoen moet braden en ineens tot de ontdekking komt dat er geen velletje folie meer in huis is als je het beest ermee wilt bedekken! Jij blijft niet zitten met een kalkoen die zo droog is als de Sahara...’

‘Mary, alsjeblieft...’

‘Als ze nou alleen maar dat kartonnetje op het aanrecht legde, dan kon ik tenminste een nieuw pakje meenemen als ik boodschappen...’

‘Hoe heette die tent ook alweer waar die vent naartoe ging?’ vroeg pa.

‘Welke vent?’

‘Die zuiplap die al dat geld achterovergedrukt heeft. Hij was getrouwd met de zuster van dat mens met wie jij altijd naar die bidstondes gaat. Je weet wel wie ik bedoel.’

‘Heb je het nou over Patsy Madden?’ vroeg mam.

‘Dat is ’m!’ zei pa verrukt. ‘Nu moet je alleen nog proberen om erachter te komen waar hij naartoe is gegaan om van de drank af te komen.’

‘Maar Rachel is niet aan de drank,’ protesteerde mam.

‘Nee,’ zei pa. ‘Maar ze behandelen nog veel meer dingen in die tent, hoe die ook mag heten. Drank, drugs, gokken en zelfs eetafwijkingen. Tegenwoordig kun je aan alles verslaafd raken.’

Mam pakte de telefoon op en begon discreet inlichtingen in te winnen onder het mom dat een verre neef van pa een beetje te veel van de fles begon te houden. Uiteindelijk had ze succes en verbrak haastig de verbinding.

‘De Abdij,’ zei ze.

‘De Abdij!’ riep pa opgelucht. ‘Ik werd gewoon gek van het gepieker. Ik had geen oog dichtgedaan als ik niet op die naam was gekomen. Dan had ik de hele nacht...’

‘Bel ze maar meteen op,’ onderbrak mam hem met een stem waarin de tranen doorklonken.

3

De Abdij kostte handenvol geld. Daarom gingen zoveel popsterren ernaartoe. En sommige mensen kregen het geld terug van hun verzekering. Maar aangezien ik geen geld had en ook geen ziektekostenverzekering had pa gezegd dat hij de rekening zou betalen.

Dat betekende wel dat Helen me, zodra ik thuiskwam en compleet met jetlag en een door valium en wodka-met-sinaasappelsap veroorzaakte kater door de voordeur naar binnen strompelde, vanaf de overloop toeschreeuwde: ‘Dat is wel mijn erfenis die gebruikt wordt om jou weer clean te maken, trut.’

‘Hallo, Helen,’ zei ik vermoeid.

Daarna zei ze verbaasd: ‘Goh, je bent mager geworden! Je ziet er echt geëmancipeerd uit, mager kreng!’

Ik had bijna ‘dank je wel’ gezegd, maar bedacht me net op tijd. De normale gang van zaken was dat ik zei: ‘Echt waar?’ En dan zou zij reageren met: ‘Nee hoor! Hahaa! Je trapt er iedere keer weer in, hè, bolle Trien?’

‘Waar is Brave Hendrikje?’ vroeg Helen.

‘Die staat met mevrouw Hennessy te praten,’ zei ik. Margaret was de enige van ons die bereid was om een woordje te wisselen met de burens over heupoperaties, de Eerste Communie van kleinkinderen en het onveranderlijk natte weer.